

Antimilitaristkongressen

Åve

1907

Det var i sensommarens vackra dagar, den internationella antimilitaristkongressen hölls i Amsterdam. Den 30 augusti öppnades den av Domela Nieuwenhuis, som gav en kortfattad historik över våra dagars stora, märkliga folkrörelse emot all slags militarism.

Efter uppläsandet av ankomna hälsningar från olika länder, från såväl soldater, fackföreningsstyrelser som enskilda personer, utsågs Vohryzek, Böhmen, till kongressens ordförande; dagordningen godkändes och ordet lämnades ombuden i och för rapport från de respektive länderna.

Då rapporterna, hvilka med ett par undantag icke lämnade något utöver vad vi tro vårt förbundsmedlemmar redan känna till, och därtill voro mycket knappa med bestämda sifferuppgifter, skulle taga alltför stort utrymme, förbigå vi dessa, men skola vid kommande tillfälle något redogöra för de agitationsbroschyrer som förelades kongressen. Särskilt fästades vår uppmärksamhet på en liten almanack för soldater, som av de holländska kamraterna spriddes bland militären i en upplaga av 5,000 exemplar.

Kongressen räknade omkring ett hundratal representanter från följande länder: Holland, Frankrike, Sverige, Tyskland, Ungarn, Italien, Ryssland, Belgien, England, Amerika och Argentina. Kongressens förhandlingar fördes på holländska, tyska och franska.

Pierre Ramus (London) höll föredrag över ämnet: »Antimilitaristisk taktik och anarkism.» Detta föredrag var avsett för den avslutade »libertairkongressen», men hade blivit överfört på antimilitaristkongressens dagordning, emedan ett stort antal ombud voro representanter på båda kongresserna. I ett timslångt entusiastiskt anförande försökte Ramus påvisa det omöjliga för de borgerliga och socialdemokratiska partierna att vara konsekvent antimilitaristiska, då de borgerliga partierna, till vilka han även räknade socialdemokraterna, behövde militären för att kunna upprätthålla det statsvälde som eftersträvades. Bevis härför vore bl.a. socialdemokraternas fasthållande vid kravet på folkbeväpning. Talaren kritiserade kraftigt de tyska socialdemokraternas hållning, vilken till stor del vore skuld till att Tyskland numera vore reaktionens härd.

Den andra dagens förmiddag sammanträdde kongressen inför slutna dörrar för att besluta om Internationals bildande och överlägga om taktiken för det kommande arbetet. Diskussionen rörde sig huvudsakligast om sättet för agitationen i de länder där polisens förföljelser nödvändiggjorde hemlig agitation.

Holland och Frankrike, beslöts det, skulle omhänderhava det internationella sekretariatet. I varje land skall väljas en kommitté, som skall stå i oavbruten förbindelse med den internationella, var tredje månad sända rapport, samt bistå den internationella kommittén med penningbidrag.

Ett förslag från kamrater i Budapest om anordnandet av internationella fredsdemonstrationer, jämte utarbetat förslag till agitationsbroschyr att tryckas i så många språk som möjligt för att spridas i alla land, överlämnades åt kommittén i och för realiserande.

Vid eftermiddagens sammanträde kom motionen från svenska agitationskommittén till behandling. Motionen lydde:

Förslag till principuttalande:

Från internationell socialistisk antimilitaristisk synpunkt är varje arbete för militarismens bestånd och utveckling förkastligt.

I. Arbetssökande, som kunna välja emellan allmännyttigt arbete och arbete i vapenfabriker, vid fästnings- och kasernbyggnader, krigsvarv o.s.v., måste obetingat taga det allmännyttiga arbetet.

II. Alla, som redan äro anställda vid dylika värv bör vid tillfälle då annat arbete gives, upphöra och välja det nyttiga arbetet.

Det svenska ombudet ansåg sig icke på kongressen behöva orda mycket för förslaget, som talade för sig själv. Det vore ett förtydligande av devisen: »Ingen man, intet öre åt militarismen», under vilket motto de holländska kamraterna och med dem alla konsekventa antimilitarister redan arbeta. Genom antagande av satserna skulle vi erhålla en basis för agitationen och det praktiska arbetet. Anbefalldes alltså förslagets antagande; särskilt fasthållande vid principen, eventuellt föresläende tillsättandet av en kommitté för författande av en taktikresolution.

Förslaget rönt dock oväntat motstånd. Väl erkände man det principiellt riktiga i förslaget, men visade en kolossal olust mot att i resolution fastlägga några linjer för agitationen, åberopande sig på den individuella friheten att icke behöva rätta sig efter några beslut.

Från en holländsk kamrat föreslogs dock som tillägg en förklaring, att arbetarne voro nödsakade fortsätta med sitt arbete för sitt uppehälles skull.

Från Frankrike meddelades att de flesta arbetarne i arsenalerna voro antimilitarister, men att de stannade kvar just för att fortsätta agitationen.

Kongressen beslöt icke göra något uttalande i ämnet.

Härefter höll Domela Dieuwenhuis ett ganska instruktivt föredrag över antimilitarismen.

Det beslöts att understödja agitationen för esperanto, samt att sända en hälsning och tack till alla, som varit behjälpliga i agitationen och därför lida förföljelse. Det uppdrogs åt det svenska ombudet att frambära kongressens hälsning till de kamrater, som i Sverige för närvarande sitta i fängelse.

Pierre Ramus meddelade, att en kamrat som önskade bliva okänd, lovat bekosta tryckningen av protokollet på 3 språk, franska, tyska och esperanto.

Det Anarkistiska Biblioteket

Åve
Antimilitaristkongressen
1907

Tidningen Brand #12 1907

sv.anarchistlibraries.net